

چکیده

در این پژوهش میزان آگاهی پزشکان بیمارستانهای عمومی آموزشی دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی درمانی ایران از طبقه بندی بیماریها و اقدامات درمانی مورد بررسی قرار گرفت و علاوه بر آن سعی شد ضمن بررسی میزان آگاهی نمونه مورد پژوهش در خصوص اهمیت و جایگاه تحقیقات بهداشتی و تعیین میزان مشارکت آنان در انجام پژوهشهای علوم پزشکی، میزان آشنایی این افراد با طبقه بندی و نامگذاری بیماریها و اقدامات را مشخص نمود. همچنین در این پژوهش میزان آگاهی پزشکان در خصوص مزایا، محدودیتهای و عوامل عدم بکارگیری سیستمهای طبقه بندی و نامگذاری بیماریها و اقدامات مورد بررسی قرار گرفت. روش پژوهش توصیفی - تحلیلی بوده و از پرسشنامه ای با ۱۳ سوال کلی منضم به ۱۱۶ سوال، به عنوان ابزار اصلی پژوهش استفاده گردید. پرسشنامه مذکور بطور تصادفی بین ۲۶۰ پزشک ۴ بیمارستان عمومی آموزشی دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی درمانی ایران توزیع شد و از این تعداد ۱۶۵ نفر پرسشنامه را تکمیل و عودت دادند. در تجزیه و تحلیل داده های پژوهش از آمار توصیفی شامل جداول توزیع فراوانی و درصد استفاده شده همچنین به منظور بررسی رابطه بین متغیرهای پژوهش آزمون frequency و ضریب همبستگی بکار رفت. نتایج پژوهش نشان داد که:

۲۱/۸ درصد از پزشکان بیمارستانهای عمومی آموزشی دانشگاه علوم پزشکی ایران نسبت به رده بندی پرونده های پزشکی و طبقه بندی بیماریها و اقدامات درمانی آگاهی جامعی داشتند. این آگاهی مربوط به افرادی بود که به صورت اتفاقی از بین پزشکان بیمارستانهای عمومی آموزشی دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی درمانی ایران انتخاب شده و دارای خصوصیات ذیل بودند:

- الف) به میزان تقریباً کاملی نسبت به اهمیت پژوهشهای بهداشتی درمانی آگاهی داشتند
 ب) مدارک پزشکی را یکی از منابع مهم اطلاعاتی نظام بهداشتی درمانی محسوب می نمودند
 ج) ۸۳ درصد آنان در انجام پژوهشهای پزشکی مشارکت داشته و بیشترین تحقیقات آنان در زمینه علوم بالینی و با استفاده از پرونده های پزشکی انجام شده بود

د) ۲/۴۲ درصد از کل جامعه پزشکان مورد بررسی از سیستم های طبقه بندی و نامگذاری بیماریها و اقدامات آگاهی داشتند و بیشترین آگاهی مربوط به DSM.III.R با ۶/۷ درصد و کمترین (عدم آگاهی) مربوط به ICD.O , SNVDO , ICIDH بود .

ه) ۰/۶ درصد از محدودیت های سیستم های کدگذاری و ۱۱/۵۱ درصد از قوانین موجود در طبقه بندی بیماریها اطلاع داشتند. که مهمترین عامل محدودیت ؛ عدم شناخت شناخته شد و بیشترین آگاهی از قوانین موجود در طبقه بندی مربوط به اندکسهای مختلف بیماریها و اقدامات درمانی با ۱۴/۵ درصد و کمترین ۱/۲ درصد آشنایی با ضوابط موجود در اصول مختلف کتب طبقه بندی نامبر بین المللی بیماریها بود .

و) ۸۷/۲۸ درصد از مزایای طبقه بندی بیماریها آگاه بودند ؛ در آگاهی پزشکان مورد بررسی از مزایای طبقه بندی بیماریها بیشترین آگاهی مربوط به " اهمیت عامل طبقه بندی به تفکیک کلی تشخیصیهای بیماری بیماران یک مرکز و امکان بازبانی یک مورد خاص در استفاده از سیستم طبقه بندی بیماریها " با ۶۲/۳ درصد بود .